

Rođen je na Sretenje 1944. godine u logoru Kecefal (Austrija), ni na nebu ni na zemlji, nego na teškom drvetu teretne uspinjače, na -15°C. Rastao je u Jagodini, tamo se i momčio, po Đurđevu brdu i uz reku Belicu tabanajući. Letak sa bandere drvene skinuo i tim tragom u Novi Sad stigao, da bi se likovnom zanatu učio, prvo u Školi za primenjenu umetnost (grafički dizajn), a onda i na Tribini mladih, sa drugim stvaraocima družeći se i darove svoje među se deleći. Slike je pesmama opravljao, od pesama izložbe tvorio, i to kroz cikluse: Domišljanje Petrovaradinske tvrđave, Vinjetom o vinu, Sa čašom na Ti, Krovovi, Super mleko, Nezaborav polje, Oglasi, Zanimanja i znanja, Pesme i slike lekovite, Ekološki azbučnik...

Godine 1972. list za kulturu i umetnost Stražilovo iz zaborava vadio. Delovao u grupi ATENTAT sa Vujicom Rešin Tucićem i Vickom Arpadom. Za nedeljnik indeks, mesečnik Polja i list Stražilovo likovnu kritiku pisao, a u Nevenu, Zeki, Đurđevku, Malom Nevenu i Bjeloj pčeli, ilustracije i poeziju objavljivao. Za dela likovna i pesničkanagrađivan bio, ne posustajući u naporu jednim da ih čini.

Živi u Novom Sadu na naselju Bistrica, vazda u ljubavi i radu trajajući.

Imati i nemati

Ako ti šta zatreba, a ja budem mogao,
razgrnuću svakodnevicu i prilike teške
za ovakve kakvi smo snošljivim ću učiniti
Prestaću zabrinuto u daljinu da pogledujem
Preostalo što je u jedno veliko ću objediniti
Ako ti šta zatreba, a ja budem mogao,
nužda će zakon zameniti, a ja ću se navika
svojih za tako nešto i toliko toga odreći
Sve što sam bio, imao, netao i trpeo negda,
kao na traci filmskoj u jednom času ću preći
Ako ti šta zatreba, a ja budem mogao,
mesta u ovom domu, koji ne pamti koliko ih je
primio, i za tebe će danas dovoljno biti
U kuću ovu, šta god uđe i čeljad ova šta bude
imala, bratski ćemo i na ravne časti podeliti

Ako ti šta zatreba, a ja budem mogao,
ne zovi i ne najavljuj se, nego samo bani,
onako kao kada se umoran vraćaš svojim
Bez priče velike, i jer se smatra Božiji ljudi
da smo, to će sve biti jasno i mojima
Ako mi šta zatreba, a ti budeš mogao,
seti se, makar ne uradio ništa, da je dana
takvih bilo kada se znalo čovek šta je
i da, bar toliko koliko vredi onaj što ima,
vredan je i rab Božiji ono malo kad daje
(nastala u Dalju, Republika Srpska Krajina, 1996. na Lazarevu subotu, u trenutku
obeležavanja 111 godišnjice Srpskog kulturno-umetničkog društva Lira).

Ravničarenje

Ej, što volim, ej, što marim po ravni da ravničarim.
I još volim da u čudu glede me kad naklon dudu
činim, kao i oraju, jer rastidu u mom kraju.
Volem i u hladu tome, debelovom, orovome,
da dam očima na volju, da razmeću se po polju
bečkom, nuz Dunav i Tisu i po sremačkome visu,
po Banatu, koji daje suncokrete i ludaje
celom belom svetlu, koji, kasti, bez nas ne postoji.
Pa kad krenu, nako, redom da opisuju pogledom,
čega lepšeg od orova hlada ima i dudova,
ploda, što se plovi putom do lenija, sve u žutom
i zelenog i rumenog, ubranog i umivenog,
kuća lepih, ušorenih, trskom jošte pokrivrenih,
nošnje razne, uštirkane, sveta s manom i bez mane
i jezika od sve fele, što se množe, a ne dele,
no još neki novi tvore, lepo da se razgovore?
Ajte, moliću vas lepo, ta recite ima I neko
taki život raznizvolit?
Može I mu se prigovorit?

Milan Milić Jagodinski